

Actuele vraag van mevrouw Vera Dua tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het beleid inzake bosuitbreiding in Vlaanderen

[< vorig item](#)

[Overzicht](#)

[volgend item >](#)

De voorzitter:

Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua:

Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de aanleiding van mijn vraag is de alarmkreet van de milieubeweging enkele dagen geleden waarbij wordt gesteld dat er in Vlaanderen meer bos wordt gekapt dan heraangelegd. Vlaanderen is een zeer bosarme regio, een van de bosarmste in Europa. Indertijd werd er in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gezegd dat er 10.000 hectare extra bos zou moeten bijkomen tegen 2007. Wat gebeurt er nu? Per jaar wordt er meer bos gekapt dan er geplant wordt. We gaan achteruit in plaats van vooruit. Bij vele ontbossingen moet er een bijdrage worden betaald met de bedoeling om nieuw bos aan te planten. U zit op een zeer dikke spaarpot, maar er wordt geen bos geplant.

Mevrouw de minister, we moeten naar structurele oplossingen. We hebben het Lappersfortbos en het Scheutbos in Kaprijke, heel belangrijke dossiers van bossen die zullen sneuvelen. Het probleem is dat 40.000 hectare bos in Vlaanderen in feite vogelvrij zijn verklaard omdat ze volgens de ruimtelijke ordening een verkeerde bestemming hebben. Mevrouw de minister, als u het meent met het bos in Vlaanderen, moet u ervoor zorgen dat deze bossen worden beschermd. De zonevreemde woningen zijn de voorbije jaren geregulariseerd, al dan niet terecht. Zonevreemde bedrijven zijn geregulariseerd, al dan niet terecht. Nu is het de beurt aan de bossen. We moeten vermijden dat de 40.000 hectare bos die in verkeerde bestemmingen liggen, ook zullen worden gekapt zodat we onze bosarme regio verder behoeden van ontbossing.

Mevrouw de minister, op welke manier zult u voorkomen dat de situatie blijft bestaan dat we er op het vlak van bos op achteruitgaan in plaats van vooruit?

De voorzitter:

Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits:

Mevrouw Dua, ik sluit me aan bij uw bezorgdheid. Het is inderdaad moeilijk om een bosbeleid te voeren in een regio waar de druk op de ruimte bijzonder groot is. U hebt zelf aangehaald dat deze situatie al sinds ettelijke jaren bestaat. Ik geef enkele cijfers mee. Tussen 2001 en 2003 waren er gemiddeld 175 hectare ontbossingen per jaar. Dat is tussen 2004 en 2006 gestegen naar 224 hectare per jaar. Vorig jaar is er voor het eerst in lange tijd een afname gebeurd van 157 hectare vergunde ontbossingen. Mensen kunnen kiezen: ofwel betalen ze een bijdrage aan het Boscompensatiefonds ofwel proberen ze in natura te bebossen. U hebt een punt: we zien dat het aantal bebossingen in natura afneemt.

Het Boscompensatiefonds bevat inderdaad middelen. Als u zegt dat er geen inspanning wordt gedaan om daarmee gronden te kopen, wil ik dat nuanceren. Als ik de cijfers bekijk sinds 2001, in de periode 2000, 2001, 2002 bijvoorbeeld is er maar 3 hectare via de herbebossingspost gekocht. In 2003 is het wat toegenomen, namelijk 21 hectare. In 2007 is er 156 hectare grond gekocht specifiek om te

herbebossen. We zaten vorig jaar voor het eerst met een positieve balans en is er meer grond gekocht om te herbebossen dan er machtigingen zijn verleend om te ontbossen.

U haalt terecht aan hoe we daar in de toekomst mee moeten omgaan. Samen met minister Van Mechelen ben ik op dit moment bezig om een zeer ernstige inspanning te leveren om een aantal ruimtelijke uitvoeringsplannen goed te keuren. In 2008 zijn er al vier definitief goedgekeurd en zes voorlopig vastgesteld. We komen tot een totaal van iets minder dan 2700 hectare natuurgebied, waaronder een belangrijk aantal hectare bosgebied. De ruimtelijke afbakeningsprocessen zijn tot op vandaag bezig, er wordt aan gewerkt. Dat neemt niet weg dat, zoals in het regeerakkoord is afgesproken, elke aankoop die gebeurt om te bebossen, ook afgetoetst wordt aan het actieve landbouwbeleid dat al dan niet op de grond gebeurt. Dezelfde aftoetsing staat trouwens in artikel 36 paragraaf 2 van het decreet op het natuurbehoud.

Wat doen we voor de toekomst? Dat is eigenlijk vrij eenvoudig. We zullen die afbakeningsprocessen voortzetten, zoals trouwens ook werd afgesproken. We bekijken op welke wijze we in het bestaande besluit met betrekking tot de bebossing van landbouwgronden een bijkomende stimulans kunnen geven. U weet dat er een tijdje geleden ook een initiatief is opgestart om wie grond heeft om te bebossen enerzijds en wie graag een bijdrage zou willen leveren aan die bebossing anderzijds, bij elkaar te brengen. Die databank is vandaag actief. Ter zake zijn toch ook al een aantal mooie resultaten geboekt. Verder zijn er ook heel duidelijke afspraken gemaakt met de terreinbeherende verenigingen, die, zoals heel wat leden weten, ook in het kader van natuurbeheersplannen ontbossingen doorvoeren. Wettelijk gezien is er geen verplichting tot compensatie, maar er is heel duidelijk afgesproken met hen dat ook zij zullen overgaan tot compenserende bebossing.

Mevrouw Vera Dua:

Mevrouw de minister, het blijft natuurlijk een feit dat u het gevecht voor grond - want daar komt het op neer - niet aan het winnen bent en waarschijnlijk nooit zult winnen. Daarom is de beste beleidsoptie ervoor zorgen dat onze bosoppervlakte minstens behouden blijft, ervoor zorgen dat de zonevreemde bossen worden beschermd en dat er daadwerkelijk een bestemmingswijziging komt voor de waardevolle bossen die nu in een gebied met industrie, woonuitbreiding of dergelijke als bestemming liggen. Dat is de enige optie. Anders zal de ontbossingsgolf, de kaalslag die nu gaande is, doorgaan. Vandaar nogmaals mijn oproep. U doet misschien inspanningen, maar met een zeer mager resultaat, om hier en daar een boom in de grond te krijgen. Goed, maar we zien daar niet veel van. Maar doe alstublieft inspanningen om te beletten dat de bossen die er zijn, zouden worden gekapt. Dat is wat we vragen. *(Opmerkingen bij CD&V)*

Ik heb tenminste bos bijgeplant. Dat kan van de anderen niet worden gezegd.

De voorzitter:

Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght:

Mevrouw Dua, met veel plezier hoor ik u pleiten voor het beschermen van de bossen. Misschien moet u dat pleidooi eens herhalen voor de natuurverenigingen, meer bepaald bij Natuurpunt. Die organisatie kapt immers momenteel massaal bomen en bossen, zonder dat er nieuwe worden aangeplant: dat alles in het verhaal van habitat, van heide aanplanten enzovoort. Ondertussen verdwijnen daardoor heel veel bossen. Mevrouw de minister, moeten zij ook nieuwe bossen aanplanten als ze massaal bomen kappen?

Aan de leden wil ik terzijde ook nog meedelen dat onze collega in het federale parlement, de heer De Croo, een klein, maar toch niet onbelangrijk wetsvoorstel heeft ingediend, dat als doel heeft in Vlaanderen meer bos te creëren. Het gaat over een kleine wijziging aan de wet met betrekking tot de pachtovereenkomst, die kan helpen om meer bomen te planten. Wat mij nu echter voornamelijk bezighoudt, is het massale boskappen dat nu wordt gedaan door Natuurpunt, een vereniging die in

stand wordt gehouden en betaald met belastinggeld. Mevrouw Dua, we steunen uw pleidooi voor het beschermen van de bossen, maar die natuurvereniging mag dan massaal bomen kappen.

De voorzitter:

De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort:

Mevrouw Dua, ik wil u er enkel op wijzen dat ik in juni al een gelijkaardige vraag heb gesteld aan minister Van Mechelen, die daar uitgebreid op heeft geantwoord. Een groot probleem is het feit dat in het ruimtelijk structuurplan wel een doelstelling, maar geen taakstelling is geformuleerd aan de diverse provincies. De ene provincie verwijst heel gemakkelijk door naar de andere om ook daadwerkelijk invulling te geven aan een beoogde taak.

De voorzitter:

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen:

Mevrouw de voorzitter, ik deel de bekommernis van mevrouw Dua: we moeten ervoor zorgen dat we ons bosareaal niet alleen behouden, maar het ook aanvullen. Ik heb deze ochtend verwezen naar de 10.000 hectare die we moeten realiseren. De minister was toen niet aanwezig. We zijn daar ver van verwijderd. We moeten terzake een extra inspanning doen. Mevrouw de minister, ik hoor van u - en ondersteun dat ten volle - dat de ruimtelijke afbakeningsprocessen volop gaande zijn. Misschien moeten we dat op de ene of andere wijze nog versnellen. Mevrouw Dua, ik geloof echter niet in een eenzijdige aanpak waarbij we van vandaag op morgen alle zonevreemde bossen zone-eigen maken. Voor dat proces verwezenlijkt is, zullen, vrees ik, de meeste van die bossen verdwenen zijn.

Een dergelijke eenzijdige aanpak zal veeleer een negatief gevolg hebben voor ons bosareaal. Er is wel een verschil met zonevreemde woningen. Bij zonevreemde woningen wilden de eigenaars die woningen behouden. Als we die 40.000 hectare van hogerhand eenzijdig gaan beschermen zonder duidelijke afbakeningsprocessen en compensatieregelingen, zullen we binnen de kortste tijd de helft ervan zien verdwijnen.

Minister Hilde Crevits:

Er is hier veel gezegd. Dat toont aan dat de visie en het beleid rond het gebruik van ruimte geen eenzijdig verhaal mag zijn. Het is een verhaal met heel veel kanten. Het heeft alles te maken met het zorgvuldig afbakenen en invullen van de ruimte. Ik heb gewezen op de initiatieven in samenwerking met de minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening om die ruimtelijke uitvoeringsplannen vorm te geven. Ik wil duidelijk stellen dat het niet klopt dat er vandaag zomaar in het wilde weg kaalslag plaatsvindt. Elke ontbossing moet worden aangevraagd, er moet toestemming voor worden gegeven.

De ontbossingen waar u naar verwijst, mevrouw Van der Borght, gebeuren binnen het kader van een goedgekeurd natuurinrichtingsplan. Ik zei net al dat er afgesproken is met de terreinbeherende verenigingen dat ook zij voor compensaties zorgen. Die afspraken liggen vast, die bezorgdheden worden gedeeld. Dat toont juist aan dat we met alle actoren op het terrein verder moeten werken.

Mevrouw Vera Dua:

Mevrouw de minister, zolang de bestemming van die zonevreemde bossen niet wijzigt, hebt u weinig in handen om een vergunning te weigeren. Daar is iedereen het over eens. U kunt nog wat tegenspartelen, u kunt proberen nog een en ander te redden. Maar zolang de ruimtelijke ordening tegen het bos gericht is, zit u vast.

Mijnheer Sannen, ik geloof daar wel in. Ik ben er vast van overtuigd dat de bestemmingswijziging voor waardevolle bossen de oplossing is. Volgens u kunnen we dat niet van bovenaf dicteren. Ik ben er vast van overtuigd dat er ongelooflijk veel Vlamingen de bescherming van waardevolle bossen via een bestemmingswijziging zouden steunen. U hebt daar de steun van de bevolking. Waarop wachten we? Het is aan u, mevrouw de minister, en aan minister Van Mechelen om de schaarse bossen die we hebben nog te redden.

De voorzitter:

Het incident is gesloten.